

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **L.M.**, nar. ...., e.č. ...., státní příslušnost ....., t.č. pobytem ....., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2012, č. j. OAM-375/ZA-ZA06-ZA14-2011,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce, občan Gruzie, podal dne 21.12.2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že do ČR přicestoval 15.3.2008 na základě českého pracovního víza a od té doby nevycestoval. Důvodem odchodu z vlasti bylo, že si v roce 1992 půjčil od banky 180 000 lari a dluh dosud nesplatil. Dále měl problémy kvůli bývalé manželce.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3.1.2012, č. j. OAM-375/ZA-ZA06-ZA14-2011, byla uvedená žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobou ze dne 18.1.2012 podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání tohoto rozhodnutí žalovaného. Namítl, že došlo k porušení ust. § 3, § 50 odst. 2, 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán si neopatřil úplné podklady pro rozhodnutí. Dopustil se nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o

azyly a pochybil, pokud jeho žádost dle tohoto ustanovení vyhodnotil. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, respektive podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu a žalovaný měl jeho žádost dle těchto ustanovení posoudit, neboť v tomto smyslu uvedl dostatečné skutečnosti a závěry žalovaného nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Žalobce dále namítal, že postup správního orgánu, který se nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany případně uplatněním principu non-refoulement, je nezákonný. Poukázal na čl. 10 Ústavy ČR a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není v Gruzii na dostatečné úrovni. Žalobce má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvody se domnívat, že mu v Gruzii hrozí další pronásledování a skutečné nebezpečí vážné újmy. Tyto obavy pramení jednak ze vzpomínek na jednání osob, které po něm v minulosti vyžadovaly peníze, ale i z výhrůžek bývalého společníka, který toužil po jeho bývalé manželce a nepřestal žalobce obtěžovat a vyhrožovat mu ani potom, co se s ní rozvedl. Pokud by se vrátil domů, byl by vystaven stejnému teroru, před kterým v roce 2008 prchl do České republiky. Žalobce má informace, že stejní lidé, kteří ho před odchodem z Gruzie vydírali, se nyní snaží vydírat také jeho příbuzné. Obává se, že by mohli být vystaveni velkému nebezpečí, rád by je proto přivedl do ČR.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3.4.2012 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že potíže žalobce jsou ryze soukromého rázu, jeho obavy nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Jednání soukromých osob především nebylo zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním politických názorů. I když žalobce namítá, že ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není v Gruzii na dostatečné úrovni, žalovaný na základě obstaraných podkladů dospěl k závěru, že právní řád Gruzie poskytuje možnosti, jak se mohl žalobce před nezákonným jednáním soukromých osob i policejních příslušníků bránit. Případná nižší efektivita takové ochrany je dána podmínkami konkrétní země a nečiní z takového jednání pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti je třeba odmítnout i námitku žalobce, že si správní orgán neobstaral řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí spisu je dostatek informací, které potvrzují závěry žalovaného. Žalobci byla dána možnost se s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Žádné z těchto možností však žalobce nevyužil. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce opustil svoji vlast již v roce 2008 na základě víza za účelem zaměstnání. Je teda zřejmé, že svůj odjezd musel nějakou dobu plánovat. V ČR pobýval legálně do roku 2010. I když uvádí, že má obavy i o svoji rodinu a rád by je proto přivedl do ČR, za celou dobu se o toto vůbec nepokusil. Jak navíc vyplývá z rozsudků NSS v Brně (např. č.j. 2 Azs 42312004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006) „...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Žalobce se však svoji situaci nepokusil za celou dobu nijak vyřešit ani nevyhledal pomoc dříve, cítil-li se skutečně ohrožen. Za nedůvodnou považuje žalovaný námitku porušení zásady non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou není.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)/, po splnění podmínek ust. § 51 s. ř. s. rozhodl o věci samé bez jednání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 12. 2011 podal žalobce, státní příslušník Gruzie, gruzínské národnosti, žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Je rozvedený, v Gruzii žijí jeho rodiče, sestra, dcera a syn. V ČR má družku, občanku Gruzie. Vlast opustil dne 15. 3. 2008 letecky přes Ukrajinu. Do ČR přiletěl dne 15. 3. 2008 na základě českého pracovního víza, od té doby nevycestoval. České pracovní vízum mu pomohla obstarat družka, která v předmětné době již pobývala v ČR a poslala mu pozvání. Družka zde má povolen pobyt za účelem zaměstnání na dva roky. Naposledy měl vízum platné do června nebo července 2010. Bulhar, pro kterého pracoval, mu přislíbil prodloužení jeho platnosti. Pak ale i s penězi někam zmizel. Ve vlasti měl problémy, v roce 1992 si půjčil od banky peníze, dluh však dosud nesplatil, protože jej podvedl společník, který zmizel i s penězi. Veškeré dokumenty v bance podepisoval žalobce a banka chtěla pouze po něm, aby půjčku splácel. Ve vlastnoručně psaných důvodech upřesnil, že peníze od banky si vypůjčil v roce 1994. Peníze převzal společník, který s nimi uprchl. Za nějakou dobu obdržel žadatel výzvu ke splacení půjčených prostředků. Následně při pohovoru žalobce uvedl, že krátce po obdržení peněz banka zanikla, proto po něm oficiálně nikdo splacení půjčky nevyžadoval, pouze bývalý společník. Jeden ze společníků navíc miloval manželku žalobce, žalobce proto pronásledoval a činí tak i nyní, i když se žalobce s manželkou rozvedl. Kvůli nátlaku se žalobce s rodinou přestěhoval v roce 1999 do Sagaredža, asi 50 km od Tbilisi. Tam pracoval ve vinařství, ale výdělky byly nízké. Lidé od bývalého společníka je začali obtěžovat i tam, proto se v roce 2000 jeho manželka odstěhovala zpět do Tbilisi, následně se rozvedli. Děti měli ve střídavé péči. I po rozvodu žalobce zmiňovaní lidé asi dvakrát do měsíce obtěžovali, chodili i za bývalou manželkou žijící v Tbilisi. V roce 2001 bývalý společník jmenovaného zranil nožem, přišel v doprovodu osob, které k dotyčnému posílal. Žalobce poté strávil asi dvacet dnů v nemocnici. V současné době tito lidé obtěžují rodiče žalobce. ČR je žadatelovou cílovou zemí, chtěl by zde založit rodinu a také přivést své děti, protože se o ně bojí. V roce 2009 navázal v ČR spojení se zastupitelským úřadem své vlasti. Žádal o vydání nového cestovního pasu, který zde ztratil. Jeho žádosti bylo vyhověno.

O udělení mezinárodní ochrany nyní požádal, protože se nemůže do vlasti vrátit. Kdyby tak učinil, bývalý společník by ho zabil nebo by zabil žadatel jeho. I děti jsou schovány u příbuzných. Potvrdil, že nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nežádal. Žalobce opakovaně uvedl, že nikdy nekontaktoval policii, protože by to dle jeho názoru nemělo žádný smysl. Neučinili tak ani jeho příbuzní. Osobám, které dotyčného navštěvovaly, nikdy žádné peníze nedal. Chodívalo jich asi šest až patnáct, pokaždé jiný počet a různí lidé. Sousedé žalobce jeho situaci znali, proto mu většinou pomohli tyto osoby vyhnat. Bezprostředním důvodem k odjezdu z vlasti bylo obdržení výhrůžného dopisu v prosinci 2006. Po upozornění správním orgánem, že z vlasti odcestoval dle svých slov až v březnu 2008, vysvětlil, že se spletl. Z vlasti vycestoval v březnu 2007, protože čtyři měsíce vyřizoval doklady k cestě do ČR. Potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl žádné potíže se státními orgány.

Po přezkoumání průběhu správního řízení soud dospěl k závěru, že pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Za účelem důkladného posouzení věci žalovaný opatřil další podklady rozhodnutí, a to informace o zemi původu, s kterými porovnal tvrzení žalobce, zabýval se dostupností ochrany v případě žalobcem tvrzených problémů. Jedná se o informace z Cizineckého informačního systému (CIS), zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, informace MZV ČR čj. 96078/2010-LPTP ze dne 25. 2. 2010, k čj. MV-74041-1/OAM-2009 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa, Gruzie.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu. Z tvrzení žalobce vyvodil správné skutkové závěry. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, ani podle § 14a zákona o azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v předmětné věci byly dány podmínky pro rozhodnutí dle výše citovaného ustanovení zákona o azylu. Žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou azylově relevantními, nelze je podřadit pod ust. § 12, ani pod ust. § 14a zákona o azylu.

Žalobce tvrdil, že byl v zemi původu pronásledován soukromými osobami. Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (obě dostupná na www.nssoud.cz), podle kterých obava z vyhrožování soukromých osob není bez dalšího azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o jednání jednotlivců, které nelze přičítat odpovědnosti státu. Aby bylo možno shledat, že je zde odpovědnost státu dána, bylo by nutno prokázat, že stát nebyl schopen či ochoten žalobci poskytnout patřičnou ochranu před jednáním soukromých osob. Žalobce uvedl, že on, ani jeho příbuzní v souvislosti s tvrzenými problémy nikdy nekontaktovali policii. S žádostí o pomoc se neobrátili ani na jiné kompetentní orgány, dle něho to nemělo význam. Žalovaný však na podkladě informací o zemi původu zjistil, že se žalobce mohl na příslušné orgány obrátit, neboť právní řád Gruzie poskytuje možnosti, jak se chránit před nezákonným jednáním. Zpráva MZ USA pak uvádí, že jakákoliv osoba, jejíž práva byla porušena, může zahájit občanskoprávní řízení proti pachateli. V případě

neadekvátního přístupu a jednání policistů je možno podat na ně stížnost. Vzhledem k výše uvedenému soud konstatuje, že pronásledování v daném případě není přičitatelné státu.

Vzhledem k prokázané možnosti obrátit se v případě potřeby na příslušné orgány se soud shoduje se žalovaným rovněž v názoru, že z důvodu tvrzených problémů se soukromými osobami není důvod ani k udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle §14a zákona o azylu. Nebylo totiž zjištěno, že by žalobce v případě návratu byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Žalovaný vyhodnotil rovněž aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, a to s odkazem na konkrétní zdroje informací, stejně tak i situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu zpět do Gruzie.

Soud konstatuje, že se se žalovaným shoduje rovněž v jeho hodnocení rozporů ve výpovědích žalobce. Jednalo se o to, že žalobce nejprve tvrdil, že banka po něm chtěla splácet dluh, posléze však uvedla, že se tak nikdy nestalo, protože krátce po poskytnutí půjčky zanikla. Další závažný rozpor se týkal data vycestování z vlasti ohledem na tvrzený výhružný dopis. Soud se více těmito rozpory nezabýval, neboť žalobce v žalobě zjištění, ani závěry žalovaného v tomto směru nijak nevyvracel. Dle názoru soudu tyto rozpory způsobují značné snížení věrohodnosti výpovědí žalobce.

Žalovaný se posouzením tvrzení žalobce zabýval z hlediska všech ustanovení, ke kterým s vztahovala, posoudil tedy i možnost udělení humanitárního azylu a mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalobce však vznesl námitky pouze ve vztahu k §12 a §14a zákona o azylu, proto soud posouzení žádosti dle ostatních ustanovení zákona o azylu nepřezkoumával.

V žalobě se žalobce domáhal uplatnění zásady non – refoulement vůči své osobě. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Na závěr soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003.č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v §16 odst. 2 tohoto zákona.*“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně